

ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

Ένας περιφανερός καλλιτέχνης της προπολεμικής εποχής. Ο μελαγχολικός μουσικός που συνέθετε τα πιο εύθυμα κομμάτια. Πώς τὸν παρουσίασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Μαύρου Γάτου» στους πελάτες του. Ἡ ἀλλόκοτη ζωὴ τοῦ Σάρλ ντὲ Σιβέρυ. Ὁ πρωτότυπος γάμος του. Ὅπου ὁ γαμπρὸς θαρρῆται νὰ μιλήσῃ. Ἐνα ἀντρέγγουνο που διημέρευε καὶ διακυτέρευε στὶς ταβέρνες. Ἡ ἀπίστη Φανέτ, κτλ. κτλ.

φρηνικές μοτοεμικές οίκογένειες που κατοικήσανε σὰν περίχονα τοῦ Καρτιέ Λατέν...

“Ἐνα θράβυ, ὁ Ροδόλφος Σαλί, ὁ ἰορτυθὸς καὶ διευθυντὸς τοῦ «Μαύρου Γάτου», ἀνέβηκε σὲ μιά καρέκλα, ἐνῶ τὸ κέντρο του ἦταν γεμάτο κόσμο, καὶ ἀφοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ, ἄρχισε νὰ λέη μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

“Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἀπόψε θὰ σὰς παρουσιάσω ἕνα μοναχοκουνθὲτὸ κύριο Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ. Ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς μουσογράφος, ἐκτός ἀπ’ ὅλες τὶς ἄλλες ἰδιότητές του, ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ γνωρίζῃ θετικὰ ὅτι δὲν εἶνε γυιὸς τοῦ μπαμπὰ του... Ὑπάρχει ὅμως καὶ κανεὶς ἀπὸ σὰς ποὺ εἶνε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι εἶνε γυιὸς τοῦ...πατέρας του;

(Τὸ κοινὸν ἐξέπασσε σὰν γέλια μὲ τὴν χαριτωμένη αὐτὴ ἀσάθεα τοῦ Σαλί.)

“...Ὁ Σιβέρυ, λοιπόν, —συνέχισε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Μαύρου Γάτου»,— εἶνε σὲ θέσι νὰ γνωρίζῃ, ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ δρεῖλει ὀχι στὸν πατέρα του, ἀλλὰ στὸ...μεγάλο μουσικοκουνθὲτὸ Κάμυλλο ντὲ Σαιν-Σάνς, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ὁ ὁποῖος εἶχε αἰσθανθῆ κάποτε πατρικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μητέρα του...

(Νέα ἰσχυρὰ γέλια, ἀνάγκασαν τὸν ρήτορα νὰ σταματήσῃ γιὰ μιὰ στιγμή.)

“...Ἐταί μονάχα μπορεῖ νὰ ἐξηγήθῃ τὸ μουσικὸ δαιμόνιο τοῦ Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ, —ἐξακολουθῆσε ὁ Ροδόλφος Σαλί. Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ μου, ἀντὶ νὰ σὰς ποικεφαλίσω περισσότερο, παραχωρῶ τὴ θέσι μου σὸν μεγάλο πιανίστα, ὁ ὁποῖος θὰ παίξῃ μερικὸς ἀπὸ τὶς τελευταῖες συνθέσεις του... Συγχρόνως, σὰς πληροφορῶ ὅτι, ὁποῖος θέλει...νὰ φύγῃ, ἄς προλάβῃ ὅσο εἶνε καὶ ρὸς ἀκόμα!...

“Ἦστε! ἀπὸ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ παρουσίαι, ὁ Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ ἔγινε δεκτὸς μ’ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα, ὅταν ἀνέβηκε στὴ μικρὴ ἐξέδρα, στὴν ὁποία ἦταν τοποθετημένο ἕνα πιάνο. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε, ὅτι ἡ ἐμφάνισι τοῦ πιανίστα δὲν προξένησε ἐξαιρετικὴ συγκίνησι σὸ ὄρατο φύλο. Ὁ Σαίρλ δὲν εἶχε σὸ παρουσιαστικὸ του κανένα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα ἐκείνου γνωρισμάτια, ποὺ προδίδουσαν τὸ κατακτητὴ γυναικῶν. Ἦταν ἕνα ἀνθρωπάκι κοινὸ, μὲ μεγάλο κεφάλι, γεγυμένο πρὸς τὸν ἀριστερὸ ὄμο μὲ ὕψος ἐγκαρτερήσεως σ’ ἕνα σκληρὸ πετραμένιο, μὲ πελώρια μουστάκια καὶ μὲ πόδια ἐξαιρετικὰ ἀδύνατα. Θανάσιμη μελαγχολία ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο του. Ἦταν, μὲ δύο λόγια, ἕνα θλιβερὸ καὶ ἀξιοθηρῆτο πλάσμα ποὺ φαινότανε σὰν νὰ μὴν εἶχε καμμιὰ θέσι στὸ εἶθιμο καὶ ζωηρὸ περιβάλλον τοῦ «Μαύρου Γάτου».

Μὲ τὶς πρῶτες ὅμως νότες ποὺ ἐβγαλάν τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου κάτω ἀπὸ τὰ μακρὰ δαχτυλά του, ὅλοι οἱ πελάται τοῦ κέντρο ἀρχίσαν νὰ χαμῶνελοῦν! Πλοῖ δὲν εἶχαν ἀκούσει πιὸ εὐθυμῆ, πιὸ σπριτόζα, πιὸ πικάντικη μουσική... Καὶ ὅσο προχωροῦσε ὁ μαέστρος, τὰ χαμῶνελα μετεβάλλοντο σ’ ἀκράτητα

γέλια. Σὲ λίγο, ὅλη ἡ μεγάλη σάλλα τοῦ «Μαύρου Γάτου» ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ ἀσπασμωδικὰ γέλια τῶν πελατῶν, ἐνῶ ὁ πιανίστας ἐξακολουθοῦσε νὰ παίξῃ τὴν σύνθεσι τοῦ θλαστροῦ καὶ μελαγχολικὸς, σὰν νὰ ἔπαυσε κανένα πένθιμο ἐμβατήριον!...

Τὴν ἐπομένη, ὁ Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ ἦταν διάσημος σ’ ὅλο τὸ Παρίσι, ποὺ ἔτρεχε στὸ «Μαῦρο Γάτο» γιὰ ν’ ἀκούσῃ τὶς εὐθυμικές συνθέσεις τοῦ πιὸ μελαγχολικοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ ποῦ ἦταν ὁ Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ; Ποῦ γεννήθηκε; Ποῦ πέρασε τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισι του; Αὐτὸ κανεὶς δὲν ὑπόφερε νὰ τὸ μάθῃ. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης ἀπέφευγε πάντοτε ν’ ἀπαντήσῃ στὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαναν οἱ φίλοι του. Γεγονὸς εἶνε πὼς ὅταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, στὰ 1889, καὶ κατῶρθεως νὰ θρῆ ἀμέσως ἐργασίαι στὸ «Μαῦρο Γάτο», ἐγκατεστάθηκε στὴ Μονμάρτη καί...δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του, στὰ 1912 δηλαδή!... Σ’ ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ὁ πιανίστας μιά φορά μονάχα ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ σὲ μιά κεντρικὴ πλατεῖα τῶν Γαριολίων... Οἱ θύρουσι ὅμως καὶ ἡ κίνησι τῆς πολυὺχρηστης αὐτῆς τοποθεσίας, τὸν ἔκαναν νὰ ἐσανυγρίσῃ ἀμέσως, περιφθορῶ, στὴν ἡσυχία Μονμάρτη, ἀποφασισμένους νὰ μὴ ἐξανακίσει μιά τόσο...ἐπικίνδυνη ἐκδρομὴ!

Ὁ Σιβέρυ ὅμως ἦταν πασιγνωστός στὴ Μονμάρτη γιὰ τὴ μελαγχολία του, τὴ μισαθροπία του καί...τὴ δίαιτά του. Ἀπὸ τὸ «Μαῦρο Γάτο» δὲν εἶχε καμμιὰ πραγματικὴ ὀλική ἀπολαυή, γιὰτὶ πάτσιζε τὸ μισθὸ του σὲ διάφορα οἰονομειωμένα ποτά!... Ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι ποὺ μπορούσαν νὰ καθυποθῶν ὅτι ἀκούσαν τὴν ὀμιλίαι τοῦ πιανίστα. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ...εὐφραδείαι του, συνδυαζομένη μὲ τὴ σωματικὴ του κατασκευή, ἔκανε ἕνα γελιογράφου νὰ ἐμφανισθῆ κάποτε τὸ Σαίρλ μὲ τὴ μορφή διαφόρων ψαριῶν. Ἀπὸ τὶς γελιογραφίας αὐτές ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη εἶνε μιά ποὺ παρουσιάζει τὸ μαέστρο ὡς φῶκια!

Φαντασθῆτε τώρα τί ἐντόπουσι προξένησε στὴ Μονμάρτη ἡ εἰδησι ὅτι ὁ Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ εἶχε ἐρατοεθῆ τὴ Φανέτ Ραγκοτέν, μιά εὐθυμῆ πεταλοῦσα ἡ ὁποία χρῆσιμευε ὡς μοντέλο στὸς γνωστότερος ζωγράφους τῆς ἐποχῆς. Καὶ ἡ...συγκίνησι ποὺ προκάλεσε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Σαίρλ ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ χρῆσιμὸς ἐκείνου τὴν καρδιά του, μετεβλήθη σὲ κατάπληξι, ὅταν μαθευτήκε πὼς ὁ Σιβέρυ ἀποφάσισε νὰ κἀνὲ τὸς γάμους του μὲ τὴ Φανέτ!...

Ὁ Ροδόλφος Σαλί ἀνέλαθε νὰ γινῇ κομπάρσο τοῦ ἀγαπητοῦ του συνεργάτου. Ὅταν ἡ γαμήλιος συνοδείαι ἔφτασε στὴ δημαρχία, ἀκολουθοῦμένη ἀπὸ ἑκατοντάδες περιέργους, ποὺ δὲν μπορούσαν ἀκόμα νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ μουσικοκουνθὲτὸς θάπαιτρευόταν σὰν σοβαρὰ, ὁ δημαρχὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν γαμπρὸ τὰ στοιχεῖα του γιὰ νὰ τὰ καταγράψῃ στὸ βιβλίαι. Μὰ ὁ Σαίρλ θαρρῆταν νὰ μιλήσῃ. Δὲν εἶχε βρεθῆ ὅστε τὸ στόμα του ν’ ἀνοίξῃ. Καὶ σὲ μιά στιγμῆ, γυρνώντας στὸ Σαλί, τοῦ εἶπε:

—Δὲν ἀπαντᾶς, σὲ παρακαλῶ, ἐσὺ στὰ ἐρωτήματα τοῦ δημάρχου!...

Καταλαβαίνετε, θέθαιαι, τί εἶθους θὰ μπορούσε νὰ εἶνε ὁ γάμος αὐτὸς, ὅταν ὁ γαμπρὸς θαρρῆταν νὰ πῆ τ’ ὄνομα τοῦ καὶ στὴ δημαρχία ἀκόμα. Ἡ ἀλήθεια, ὀστόσο, εἶνε ὅτι καὶ ἡ Φανέτ δὲν ἦταν λαλιότερη ἀπὸ τὸ σὺζῦγο της. “Ἦστε! ἀπὸ μιὰ ζωὴ γεμάτη ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἡ Ραγκοτέν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ξεκουραστῇ περὶ κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ σκιά τοῦ στεφανιοῦ της. Ἡ τρυφερότητες, ἡ θερμὲς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις, δὲν τῆς ἔκαναν περὶ καμμιὰ ἐντύπωσι. Ἦθελε μονάχα τὴν ἡσυχία της καί...λίγο κρασί. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀγαθὰ τὰ θρῆκε κοντὰ σὸ σὺζῦγο της...

Πρὶν περάσει πολὺς καιρὸς, ὁ Σαίρλ καὶ ἡ Φανέτ εἶχαν νινε οἱ περιφιλιότεροι τύποι τῆς Μονμάρτης.

Κάθε θράβυ, ἡ Φανέτ πῆγαινε κ’ ἔπαιρνε τὸ σὺζῦγο της ἀπὸ

Ὁ πιανίστας τοῦ «Μαύρου Γάτου» καὶ συνθέτης Σαίρλ ντὲ Σιβέρυ, σὲ μιά τριπλὴ καρικατοῦρα του

τό «Μαύρο Γάτο» για να κάνουν μαζί την τακτική τους περιοδεία σ' όλες τις ταβέρνες της Μονμάρτρης... Καθόντουσαν πάντοτε σ' ένα γωνιακό τραπέζι, άδειάζαν ένα μπουκάλι κρασί, χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μία φράση, κ' ύστερα πήγαιναν να συνεχίσουν τ'... γλέντι τους σ' άλλο κέντρο!...

Όταν κατά τα ξημερώματα αποφασίζαν να γυρίσουν σπίτι τους, ήταν και οι δύο τούφα στο μεθούσι, χωρίς όμως να χέσουν καθόλου τη σοβαρότητά τους!...

Κάποτε, ή Φανιέ έκανε μία βδομάδα περίπου να περάση από τό «Μαύρο Γάτο» να πάρη τόν άντρα της.

Όλοι οι γνωστοί του συζυγικού ζεύγους ανησύχησαν. —Τί γίνεται ή Φανιέ; ρωτούσανε τόν Σάρλ.

Εκείνος όμως αντί ν' άπαντήσει, κουνούσε τό κεφάλι του δυο-τρεις φορές μέ ύφος πού σήμαινε ότι ή γυναίκα του ήτο καλά...

Όταν ή κυρία ντέ Σιθρύ ξαναφάνηκε στό «Μαύρο Γάτο», κρατούσε... ένα μαρσά στην άγκαλιά της. Και τό άντρόγυνο συνεχισε την παλιά ζωή του, ξεχνώντας στις ταβέρνες της Μονμάρτρης μαζί μέ τό κοριτσάκι της! Συχνά, πολύ συχνά, ή Φανιέ θήλαζε τή Φαντορίνα της—έτσι έλεγαν τό παιδί της—ένώ συγχρόνως άδειάζε ένα μπουκάλι κρασί!... Γά μητρικά της καθήκοντα δεν μπορούσαν να την κάνουν να κόψη τήν καλή αυτή συνήθεια! Και ό άντρας της δεν θά ήταν φυσικά εκείνος πού θά της έκανε τις άμυγζούσες συστάσεις. Ό Σάρλ ντέ Σιθρύ μέ κανένα τρόπο δεν θά δέχότανε ν' άνοιξη τό στόμα του, να δείξη κάποια πρωτοβουλία...

Ό περιέργου αυτός τύπος δεν έχασε τήν παγερή άπάθειά του ούτε και όταν ή γυναίκα του τόν έγκατέλειπε ένα πρωί, για ν' άκολουθήση κάποιο νεαρό ζωγράφο, ό όποιος καθάρως νά άνάφη στην άποκομιευμένη καρδιά της ένα φλογερό, παράφορο έρωτα... Ό Σάρλ δεχτική φιλοσοφικώτατα τό χτύπημα της μοίρας. Κ' έξακολουθούσε τις νυχτερινές, περιοδείες του στις ταβέρνες της Μονμάρτρης, συνουδουόμενος μονάχα από τήν κόρη του, της όποιας τό πρόσωπο είχε άποχτήσει μία γεροντική έκφραση από τό διαρκή ξενύχτια...

Στά 1908, ή Φαντορίνα πέθανε φυματική... Ό θάνατός της λύπησε υπερβολικά τό Σάρλ ντέ Σιθρύ. Για πρώτη φορά οι γνωστοί του τόν είδαν να συγκινητά, να κλαίη... Και από κείνη τήν έποχή, ό έξοχος αυτός καλλιτέχνης έπαψε να συνθέτη... Πολλοί μουσικοί έκδοτικοί οίκοι του προσέφεραν μεγάλα ποσά για να έκδώσουν τά κομμάτια του—πραγματικά άριστουργήματα ευθυμίας και γαράς. Μά ό Σάρλ κουνούσε πάντοτε άρνητικά τό κεφάλι του. Περιφρονούσε τό έλαφρό είδος της μουσικής του και τό θεωρούσε καταδικασμένο να σθούση...

Ένα πρωί τού Δεκεμβρίου, στά 1912, ό Σάρλ φρέθηκε νεκρός στό δωμάτιο του. Στο ένα χέρι κρατούσε μία φωτογραφία της κόρης του και στό άλλο ένα σκίτσο της άπιστης γυναίκας του, καιωμένο από τό γνωστό ζωγράφο 'Αλμπέρ Γκυυαίμ...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΙ' ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗΣ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ

Θρηνηολώ, γιατί εκείνες πού μέ τραβήξανε στον πειρασμό, εκείνες πού μέ ζήτησαν άπό τό λήθαργο της άγνοιας και μέ σήρανε στον παυσιμείο κήλο της άγάτης, μ' έγκατέλειψανε.

Μ' έκαναν να σηκωθώ, μ' όταν σηκώθηκα, βαστάζοντας τό βαρύντορο της άγάτης τους, μ' έγκατέλειψανε.

Δειχτήκανε άδίκες και δεν σεβάστηκαν τό συμβόλαιο της άγάτης και της άφοσιώσεως, πούχανε κάνει. Πίστενα, ό άμοιρος, πός θά κουνούσαν τόν λόγο τους. Δεν τούλπιζα ποτέ πός θά μέ γελάσουν. Γι' αυτό τό κλαίω και θρηνηολώ.

Έξέλω να βγω άπό τόν κόσμο, κριθόντας τόν έρωτά τους βαθεία μέσα στην καρδιά μου. Έτσι κανένας δεν θά μπορούση να μάθη τό μυστικό μου.

Γνώρισα τήν ζωή, πού θά είναι μισητός συντροφίσιος της ζωής μου, όσοπου να χαλάση ό κόσμος.

Ό, έσεις πού μ' άκαρνηθήκατε τόσο σκληρά, μάθετε πός ή καρδιά μου σ' άγάτηςσε τοιλά!... Άκούστε πός ξεφυλάει τώρα ή άγάτη μου, μέ στεναγμούς και λυρίσματα... Άκούστε... Άκούστε...

Η ΠΙΟ ΕΝΑΡΕΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κόψε από μία βερζικιά τόν πιο όμορφο καρπό της. Γύλιξε τον μέ μετάξι και βάλε τον μέσα σ' ένα κοφίνι. Ύστερα από τρεις μέρες ξετόλιξε τον. Τό μετάξι θάξη λερωθή άπό τό χυμό τού βερζικίου.

Πάρε τήν πιο τίμια γυναίκα πού θ' άνταμώσης στη ζωή σου.

Κλείσε τήν εικόνα της μέσα στό κατάβαθρο της καρδιάς σου.

Κύτταξε κατόπι μέ προσοχή τήν καρδιά σου. Θάξη μολινητή από ποτηριές στοχασιές.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΟΥ

Τό μπουκέτο πού μ' άρέσει να μολίζουμαι είναι καιωμένο από ολόζόντανα λουλούδια.

Μία μάγισσα τό άρτεψε στό περιβάλλο της ζωής μου, για να τήν ευοδιάσουν.

Τά μάτια σου είναι σάν γαλάζιοι δροσεροί κρίνοι, τό στόμα σου σάν γαρύφαλο, τά μάγουλά σου σάν εύόδη τριαντάφυλλα, τό στήθος σου σάν κρίνο ολόλευκο και τό μέτωπό σου σάν καμειλά.

Τό φίλημα σου είναι σάν ένας κόκκινος βανιλιός, πού ή ευοδιά του είναι γλυκειά και μεθυστική. Η τρυφερότης σου είναι σάν μία σερνή βιολέττα και τά νύχια σου σάν τις σκληρές μαργαρίτες.

Έδωσα αυτό τό μπουκέτο μέ τήν κλωστή της άγάτης μου. Και για να είναι πάντα δροσερό, τό ποτίζω μέ τό αίμα της καρδιάς μου και τά δάκρυα τών ματιών μου!...

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Όταν μέσ' στην καρδιά της νύχτας σπαρταρώ από πόνο, λογαριάζοντας τις πίκρες και τά βάσανα της ζωής μου, ή μούνη παρηγοριά μου είναι να φέρνω μπροστά στό μάτια μου τό όραμα τού χαριτωμένου προπόπου σου.

Η εικόνα σου διαλύει τά σκοτάδια της καρδιάς μου, άπως ή άγίτης τού φεγγαριού τό σκοτάδι της νύχτας.

Κί' όταν άκόμη μ' έγκαταλείψουν ή διναμεις μου και βοηθηθώ στη μεγάλη νύχτα τού ταύρου, έσένα θά σεσφτοιμαι, πολυαγαπημένη μου.

Και τό φέγγος τού ούρανού τής λατρευτής εικόνας σου θά γλυκύνει τά σκέτη τά φαιγιά τού θανάτου...

ΟΤΑΝ ΘΑ ΣΕ ΧΑΣΩ

Όταν θά σε χάσω, αγαπημένη μου, θ' άποσπρωθώ για να πλαιιάσω.

Θά χαράξω άπάνω στη γη μία εικόνα, πού να σου μοιάξη. Θά τήν βρέξω μέ τό δάκρυά μου και θά τήν παρακαλέσω να χύση λίγο βάλσαμο παρηγοριάς στην πληγή πού θά μ' άνοιξη ή φυγή σου.

Η συνείδησή μου δεν αισθάνεται χαμιά άλλη τύχη, παρά μόνον ότι σ' άγάτησα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου. Άν αυτό είναι μία άμωρία, παρακαλώ τόν Θεό να μέ σηκώρησ!

ΡΩΤΗΣΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Ρώτησα τήν αγαπημένη μου :

—Γιατί άμορφάινεις τόσο ;

Και κείνη μου άπάντησε :

—Γιά ν' άρέσω στον έαυτό μου ! Γιατί είναι στιγμές πού είμαι μαζί κί' ό καθ'ένας, και τό μάτι κί' ή όμορφα!...

Είνε στιγμές, πού μωφ φαίνεται πός είμαι συγχρόνως μαζί κί' ή άγάτη, κί' ό έρωτας κί' ή έρωμένη!...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στόν ίσθμό τού Τεχναντεπή ύπάρχει ένα άνθος, τό όποιο είναι τό πρωί άσπρο, τό μεσημέρι κόκκινο και τή νύχτα γαλάζιο. Η άλλαγή αυτή τού χρώματος του δεν γίνεται άποτόμως, άλλα θαυμαίως. Άπό τις άποχώσεις δέ πού παρουσιάζει καταλαβαίνουν οι ίθαγενείς τί ώρα είναι.

Στά μυθιστορήματα και στα δράματα τού Δ' Ένερού ύπάρχουν 18 παιδιά, πού οι πατέρες τών καταδικάσθησαν σέ θάνατο, 192 όρφανές γυναίκες πού σκοτώσανε τούς άνδρες τών, 8 πατροκτόνοι, 79 παράφορες, 68 ήλιθιοι, 62 άδίκως καταδικασθέντες κ.λ.π. Περιγράφονται επίσης τόνα στό έργα τού ίδιου συγγραφέως 46 πυρκαϊές, 162 άποπαγές παιδιών και 99 κοριτσιών, 198 μονομαχίες μέ σπαθί, 168 μέ πιστόλι και 10 μέ τσεκούρι!...

Η περίφημη γέφυρα τού Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης είναι ή μεγαλύτερη κινητή γέφυρα τού κόσμου. Έχει μήκος 5.989 πιδιών και βάρος 6.470 τόνων. Η δέ αξία της είναι μεγαλύτερη τών τριών έκατομμυρίων χρυσών λιρών.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η ταπεινοφροσύνη άποτελεί τό μεγαλύτερο τού άνθρώπου. Άραβική

Ότα τό γέρικο σκυλί άλυχται, συμβουλεύει. Ιαπωνική

Ιαπωνική

Ό τίμιος λόγος στοιχίζει λίγο και αξίζει πολύ. Γαλλική

